

PIGESPILEDERNE

Kære spejdere!

Jubilæumslejr! lyder det for jer som noget spændende og stort? Som en af de „gamle rotter“, der har deltaget i andre korpslejre, kan jeg fortælle jer, at disse lejre står som uforglemmelige minder, hver med sine oplevelser og sit særpræg. Denne gang skal vi prøve en helt ny form for korpslejr, som I skal være med til at præge, og den kommer forhåbentlig til at stå for jer som et af de ganske særlige minder i jeres spejdertid.

Jubilæumslejr! ja, så siger vi også: korpsturning, kongepokal og rævehaler. — I gamle dage mødtes ridderne til ædel kappestrid bærende skjold og lanse. Også spejderne af 1959 mødes til ædel turning, „våbnene“ er blot anderledes. Ih, hvor skal vi allesammen vise, hvad vi dur til, både at vore telte kan stå rette som gardister, at vi kan holde ild i vore kogerender, og at vi kan finde selv det mest snedigt anbragte spor, men også at vi er udholdende og kan tage strabadser med godt humør.

Jubilæumslejr! lyder som noget med vajende faner, mange spejdere, gjaldende signalhorn og masser af trommer.

Jubilæumslejr! betyder, at det svirrer i luften med mange forskellige sprog, og lejragerne vrimer med spejdere i forskellige uniformer, — tænk, at der findes så mange mærker og duelighedstegn. Gavenåle skifter ejermænd, og der skrives autografer. Man forsøger sig med de gloser, man har lært i 1., 2. og 3. mellem, og så forstår man, at man har spejderkammerater over hele verden.

Jubilæumslejr! kræver mange forberedelser af os allesammen. Jeg ser for mig, hvordan I over det ganske land er myreflittige med besnøringer og lejrarbejder, hvordan telte ryger op og ned 10 gange, så I tilsidst kan rejse dem i søvne og endda få dem til at stå, som de skal. Mon ikke mange af jer på sykursus får lov til at sy jeres lejrkitel eller de mørkeblå shorts? Og hvor mange af jer er mon gået i gang med at købe sparemærker? Det er nu rart ikke at skulle af med 55 kr. på een gang.

Jubilæumslejrene 1960 får yderligere et fest-

præg, fordi vi dér allesammen fejrer 50-året for vort gamle korps start. Hvor vil vi allesammen være glade og feststemte, når vi mødes til sommer et eller andet sted på Fyn.

På gensyn da og mange venlige hilsener fra

Krittevit

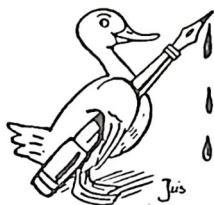
Dette er et portræt af Krittevit eller fru Esther Hvidtved Larsen, til daglig distriktschef i Midtjyllands distrikt, i 1960 lejrleder i Sandagerlejreren. Hun er ligeså sød og sjov, som hun ser ud på billedet.

Hvordan går det med at klippe frimærker?
Hvilken trop samler flest?
Se konkurrencen i blad nr. 6!

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	118
Månedens interview	119
De beretter i den gamle dagbog om	120
Spejderjul 1959	121
En dansk patruljes eventyr	121
Huse, jeg mødte	122
Divisionsstævne i Silkeborg	124
5 små bazar-ideer	125
Sport	126
Hvem kan skrive en god og sandfærdig dyrehistorie?..	128
Fra vor afkrog	129
Jubi-Nyt	129
Skal din penneveninde med i jubilæumslejren i 1960?	129
Rådsklippen	130
Tinka	130
Husflid	130

Månedens interview

I sommerhalvåret var en dansk fører, Lilli Kristoffersen fra KFUK-spejderne, udvekslet med en træner fra New Zealand. Gretchen Williams, som den fremmede fører hed, besøgte lejre og træninger i begge korps. En af de sidste dage Gretchen var her i landet, mødte jeg hende i Spejderhuset og snakkede lidt med hende om hendes lange rejse. Gretchen Williams, som i sit borgerlige erhverv er havebrugskandidat, kan vel være en 45 år, og hun havde brugt øjne og ører på sin tur.

— *Hvornår startede du?*

— 1. maj, og jeg fløj til Amerika, hvor jeg i 9 dage besøgte spejdere i flere stater og forresten traf jeres Ruth Estrup i New York. Nu skal jeg besøge Our Chalet, og derefter går rejsen hjemover, denne gang sejlen, og så har jeg jo næsten været jorden rundt.

— *Syntes du, du har opnået noget af det, du drømte om, da du fik besked om, at det var dig, der skulle ud at se dig om i verden?*

— Ja, det synes jeg, selvom oplevelserne er helt anderledes, end man

venter sig. Jeg synes især, jeg har lært meget om lejrlev. Hos os skal en fører have lejrlicens, før hun tager i lejr, og det er på en måde ret svært at opnå, så lejrlev er ikke så almindeligt, kan man sige, som her. Jeg har fået mange ideer med hensyn til lege og arbejdsplaner med mig hjem. Men først og fremmest synes jeg, jeg har oplevet, at det er ikke bare en snak og en drøm, når man taler om pige-spejdernes søsterskab. Overalt har jeg mødt venskab, overalt har jeg fundet åbne døre, — og selvom jeg er meget træt nu, ladet som jeg er med indtryk, ved jeg, at denne rejse har været mit livs store eventyr.

— *Hvor mange korps har I i New Zealand?*

— Vi har et. Uniformen er mørkeblå, blusen kornblomstblå, og vi bruger en baret som englændernes. Jeg har undret mig lidt over, at I har to korps her, især fordi jeg ikke kan se, der er så megen forskel, og når du spørger, om vort arbejde ligger på linje med det blå eller det grønne her, må jeg svare midt imellem.

— *Hvor mange spejdere er I?*

— Vi er 25.000 spejdere, blåmejsjer og seniorer.

Korpsets
trænings-
center

Sospejder fra New Zealand

— *Hvor gammel er jeres bevægelse?*

— Den er fra 1909, hvor vi startede som „peacescouts“, men senere søgte vi ind i verdensorganisationen.

— *Har du på din tur her arrangeret forbindelser mellem troppe her og hjemme?*

— Ja, det håber jeg, overalt har jeg mødt interesse for vore forhold, og mange har villet have penneveninder.

— *Kan du lide vort land?*

Gretchen smiler og siger, at hun holder meget af det. Hun har nydt, at klimaet mindede om det, hun var vant til, for hun vidste fra andre, at man kan blive meget træt af at skulle opleve meget i et klima, der enten er meget varmere eller det modsatte. Gretchen har også haft lejlighed til at se på dansk havekunst, Botanisk have med drivhusene o. s. v. Hun fortæller lidt om blomsterrigdommen hjemme i hendes eget land, som hun synes er større end her.

Jeg kan ikke lade være til slut at spørge Gretchen, om hun er af tysk oprindelse, fordi vi altid vil forbinde navnet Gretchen med Goethes Faust. Men det er hun ikke, hun er af skotsk-irsk-engelsk oprindelse, og det var hendes bedsteforældre, der udvandrede.

Til slut sender Gretchen alle sine bedste og varmeste hilsener til store og små spejdere, hun har mødt og sluttet venskab med i Danmark.

Red.

De beretter i den gamle dagbog om...

Vi var ved at fordele rollerne til den forestående forældrekomssammen i det stedlige menighedshus. Der er et ganske bestemt ritual, vi plejer at følge. Det begynder med at patruljerne stiller om eftermiddagen lige efter skole og dækker hver deres bord eller borde. „Skulle vi ikke pynte bordene rigtigt smukt efterårsagtigt, der er så...“ jeg holdt pludseligt inde, jeg kunne ligefrem høre mig selv sige det samme hvert efterår, det samme om og om igen. Jeg kunne se på patruljeførerne, at de havde lidt af den samme følelse af, at mit forslag ikke ligefrem var originalt. „Der er måske nogen, der har en bedre idé?“ „Kunne vi ikke lave noget med sommerlejr og telte, vi skal jo fortælle om sommerlejren og vise lysbilleder, ikke?“ var der en, der foreslog. „Det har vi gjort så tit“, sagde Kirsten. „Nej, kan I huske, da vi havde udsat en præmie for det pæneste og mest spændende bord. Det var den gang det vrimlede med udstoppede patruljedyr, eger og fugle, der var blevet støvsuget i anledningen.“ Lis nikker, „Hjortene havde et forstenet dådyr i en klump midt på bordet.“ „Det var en meget fin porcelæns en; min mor fik et mindre chok, da hun kom og så, jeg havde „lånt“ den“, siger Else lidt flovt. „Glenterne havde medbragt den mest grufulde, lyserøde opsats, man kan tænke sig og pyntet bordet med lilla servietter og snoede lys.“ „De var også de mindste, og havde ingen pa-

truljefører“, mener Lis at kunne huske. „Skal vi ikke have noget sjovt underholdning, sådan et rigtigt ridderspil eller sådan noget...?“ Inden vi ved af det, er vi midt i „Kan du huske, — „Lumske fjed til borgen“, „Vikingerne“, „Vindeltrappen“, „Kunigunde“ og hvad vi ellers har brillieret i. Frem kommer den gamle dagbog igen. Kirsten læser.

Forældrefesten den 21. oktober.

Alle fra troppen kom kl. 16.30. Først havde vi generalprøve. Alle der skulle være vikinger for rundt i kølderen med horn på, uden dog at vide, hvad de for rundt efter. Alle bordene var fine, og der var bunker af brød, vi havde haft med hjemmefra, det kom nu på bordene og flodekander, og midt i det hele begyndte gæsterne at komme.

Vi skyndte os ud, for vi skulle marchere ind. El skulle bære fanen, og pludselig lod der et vældigt knald — El balrede lampen med fanen!!

(Ak, det husker jeg alt for vel. Det får mig til at fløjte, når jeg tænker på det; vi måtte lade som ingenting, alle forældrene stod jo op, og vi var midt i at synge. Der var kun een, der sang sangen til ende — det var mig.) Det var også den gang, jeg havde lavet en lille velkomsttale, som skulle siges af to spejdere. Den ene skulle så midt i det hele tabe et stort nøgle, rødt garn og sige — „Åv, der tabte jeg tråden!“ Den anden skulle hurtigt

tage det op og fortsætte.“ „Det var da meget fikt“, synes Marianne, „hvad skete?“ „At det lille fjols smed nøglet og sagde: „Åv, der rog garnet.“

Vi læser videre.

Så begyndte underholdningen. (Som om vi ikke allerede havde underholdt på det frygteligste.) Først sang blåmejerne, så kom den store opera. Lise var den skønne Isilinde. Hun havde en høj, spids hat på med et langt gardin i. Susan og El var hendes bejlere og Møl var kongen. Det endte da også med, at El fik Isilinde. Da de var færdige, blev der klappet meget. Isilinde var den sidste, der forlod scenen, hun trippede ned ad trappen, men da hun kom til næstsidsste trin hang hendes „7 alen hat“ i og røg af, trappen vippede og hun landede på enden. Så klappede forældrene meget mere.

Så kom det med vikingerne. (Uden uheld.) Og så skulle vi servere kaffe, vi for rundt mellem bordene. I køkkenet blev der lavet den ene balje kaffe efter den anden. (Det blev nu ikke ligefrem lavet i baljer, der var en kaffemaskine.) Hele aftenen forløb godt uden uheld (!!). Der blev sunget et par sange af troppen til slut.

Inger

„Skal vi have fanen og standeren stående i salen hele aftenen?“ spørger en betænksom sjæl. Det vil jeg overveje, jeg kan nemlig blive syg af at se på faner, der svajer og gynger fra side til side, fordi fanevakterne er dybt inde i en vild diskussion med kammeraterne, eller stødpude for to blåmejsere, der under kaffen leger tagfat om hende. Det værste er dog, når man står fanevagt og spiser kringle samtidig. Så hellere føre fanerne ud, når den højtidelige indledning er afsluttet. Det bliver vi vist let enige om, ikke?

Den gamle ræv

Spejderjul

er på trapperne!

Hvad er *Spejderjul*?

Det er et juleblad, som de fire spejderkorps sammen udgiver, og som sælges med indtægt for både troppene og korpene.

Det er et blad, der nu er oppe i et oplag på 125.000, og det vil sige, at der sælges flere *Spejderjul* end noget andet juleblad for børn — mange flere. Når vi kan trykke så mange blade, er det ikke alene fordi spejdere er gode sælgere, men også fordi det er et godt blad, som I kan være bekendt at sælge. I år er der historier af Kaj Birket-Smith, Knud Meister, Annesofie Hermann, Mogens Linck og Georg V. Bengtsson — og der er tegninger af Axel Mathiesen, V. Setoft, Svend Otto, Oscar Jørgensen og Dorte. Desuden er der sjove ting tegnet af Trille og Kaj Engholm.

Gåder og spøg sørger Clevin for, og der er fine præmier at hente hjem for nøddeknækkerne som sædvanlig. Vi bringer i år to helt nye ideer. Det ene er en ny spejdersang af Alex Garff med melodi af Svend S. Schultz. Den er let at lære og er en god fornyelse til sangbogen.

Desuden er bagsiderne, tegnet af Trille, en helt ny form for en adventskalender, som I kan lave til jeres små søskende, — hvis I da ikke synes tegningerne er så smukke, at I hellere vil glæde jer over dem hver for sig.

Spejderjul samles, redigeres og bearbejdes af en patrulje på fem medlemmer, og hvis I tror, det er en patrulje, der kommer nemt til sit arbejde, tager I fejl, — for de har møder hele året som I andre — og de mødes første gang i januar og lægger planerne for bladet, som først ser dagens lys 10 måneder senere. Det er en meget streng patrulje, som uden barmhjertighed kasserer historier, der ikke er gode nok. Når først historierne er skrevet og fundet gode, begynder det nye kapitel: hvem skal tegne til denne historie? Og de bedste tegnere er ikke for gode til *Spejderjul*.

Så kommer arbejdet med at sætte det hele sammen, så der kan komme det blad ud af det, som ikke alene har det gode indhold, men som også ser godt ud.

Tag godt imod *Spejderjul* — også i år. Køb den, læs den. Sælgt den og brug den som en god og billig julegave.

Venlig hilsen

Annesofie Hermann, *Spejderjuls*-medredaktør

En dansk patruljes eventyr

I sommer havde vi
lejrplads her —
med 8 telte —
nej, der var vist fler!

Og lejrball holdt vi
på engen, du ser,
med solnedgang
over skovbrynet dér.

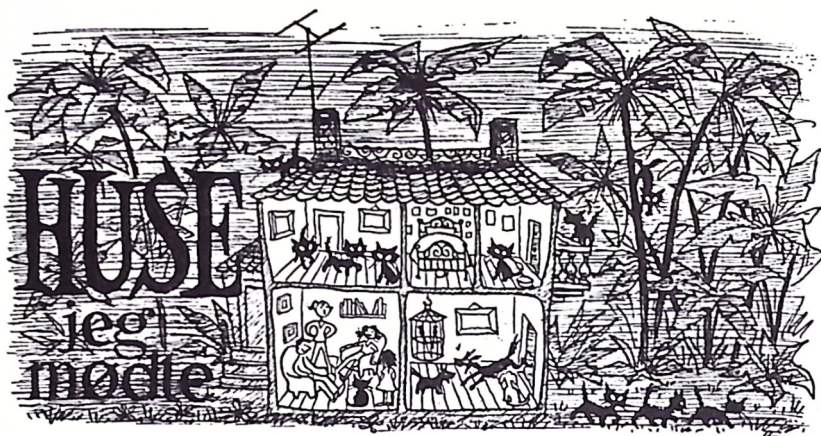

Vort køkkentelt stod
ved granerne her.
Nu må vi vid're —
der er ikke mer'.

Jo — —
spildevandshullet
var altså her!

*Kat, der har
været ude på
mange vilde veje
de sidste to år,
fortæller
i en artikelserie
om huse,
hun har mødt.*

Det var et sjovt hus. Ikke huset selv, set udefra så det meget almindeligt ud. Det var en stor, grå villa med en have, der havde plæner og store træer, mere kunne jeg ikke se, for det var mørkt da jeg ankom. Jeg har glemt vejens navn, men det havde nummer 5025, det var malet på kantstenen uden for lågen; vi måtte stå ud af vognen og lyse med en lommelygte for at finde det rigtige sted. Så høje numre er nu ikke ualmindelige i villadistrikterne i Amerika. Pludselig dukkede husets søn eller rettere en af dem op og sagde, det var her, og bød mig velkommen. Der sad en kat på trappen, da vi gik ind, der sad en anden i hallen. De så meget hovski-snovski ud, så jeg lod, som om jeg ikke bemærkede dem. En kæmpehund af ubestemmelig race og på størrelse med en mindre hest sprang frem af mørket i gangen og slikkede mig hjerteligt i ansigtet, før jeg kunne få sluppet, hvad jeg havde i hænderne og give hånd. Jeg blev ført ind i en stor dagligstue, hvor en bunke mennesker mellem 7 og 16 sad med næsen ind i et fjernsynsapparat og så på en eller anden slags sportskamp, som man skal være indfødt for at forstå, hvad går ud på. Jeg blev præsenteret for forsamlingen som værende fra Danmark, og alle sagde gæstfrit „Haj“! og forsvandt med hovedet ind i fjernsynsskærmen. Jeg svarede ligeså høfligt „Haj“ og lod mig af en 14-års pige i ternede bermudashorts følge op på det værelse, hvor jeg skulle bo et par dage. Det viste sig, det var hendes værelse. Der lå en udstoppet tiger på sengen, en af den slags man

lægger bag i biler for at tage udsigten fra bagrunden. Sengen fyldte det meste af værelset, og desuden var der et toiletbord med en million ting på. Klædeskabet stod lidt åbent, fordi der var så meget i det, at det måtte. Der var farvestrålende stråhatte med fjer, vimpler og andre mærkelige trofæer fra udflugter og ture sat op på væggen, desuden billeder og udklip fra blade, amatør fotografier, der krøllede sammen i hjørnerne. På den anden side af gangen var der et lille værelse, der havde en kumme, et skrivebord og stol samt et indbygget skab. „De kan hænge Deres tøj ind her,“ sagde hun. „Er der noget jeg kan hjælpe med? Min mor er til et møde, hun kommer lidt senere.“ Jeg takkede for hjælpen, og hun smuttede ned til de andre.

Jeg stod og så mig lidt om og snusede. Der lugtede af KAT! På døren stod et stort skilt: „Studerreværelse“. Der hang et par tennisketchere, og en bunke mærkelige ting stod på reolen. Gamle dåser, glas med insekter og haletudser, pensler og bunker af papirer, uordentligt anbragte bøger og en skrivemaskine. Der var andre skilte. „Ingen snak.“ „For folk, der vil have fred“. Jeg begyndte at hænge mit tøj op. Jeg kunne høre forsamlingen i stuen heppe og huje af spillerne. En gang kom der en kat og så til mig, men ellers var jeg overladt til mig selv.

Min værtinde, de mange børns og kattes mor, kom hjem lidt senere. Hun var en høj, flot dame med en lige så høj stemme. Vi blev straks fine

venner, hun forklarede, at ikke alle børnene var hendes, men at hun altid dækkede til et par ekstra til måltiderne, for hun vidste aldrig, hvor mange de var. Hun viste mig badeværelserne. Der var to på etagen. Ingen af dem kunne låses af, så hun foreslog, at jeg benyttede det fjernestliggende, der var forbeholdt familiens kvindelige medlemmer. Forøvrigt var vandet ikke ordentligt varmt.

Jeg sad og skrev et par breve og gik så i seng. Det var en kølig aften, og jeg havde svært ved at få varmen, da jeg var kommet i seng. Der var kun et lille, tyndt tæppe på sengen, og selv om jeg havde ladet sengetæppet ligge ovenpå, frøs jeg efter noder. Jeg prøvede at rulle mig ind i tæppet og mærkede noget ubehageligt hårdt — det var et elektrisk tæppe. Jeg tændte lyset og prøvede at finde ud af, hvordan det fungerede. Der stod en tingest på natbordet, der lignede en radio. Det var et vækkeur, der, når det var rigtigt stillet, vækkede med musik — eller morgennyhederne. Der var også en anden tingest. Jeg drejede forsigtigt på den, og ventede spændt på resultatet. Det udeblev. Tæppet var stadig lige koldt. Jeg endevendte tingesten, rystede den, jo, der *var* ledninger fastgjort bag i den. Tigeren lå og så på mig med sine ufølsomme glasøjne. Så stod jeg op og tog en trøje på, lagde min frakke over mig og faldt til sidst i søvn. Næste morgen fandt jeg ud af, at ledningerne var røget ud af tæppet under mine voldsomme forsøg på at få varme om tærne.

Jeg vågnede forøvrigt ved megen råb og skrig, idet damen med den høje stemme forsøgte at få familien på højkant, hvilket de ikke syntes tilbøjelige til uden først at gøre rædsomt vrøvl. Da der kl. 8 syntes at sænke sig nogenlunde fred over flokken, anede det mig, at de spiste. Jeg listede ud i badeværelset og stillede en halv time senere i køkkenet i håb om at få noget at spise, da jeg var glubende sulten. Jeg blev straks sat til at betjene et el-komfur med 16 trykknapper og brødrister af den slags, der hvirvler brødet ud, når det er færdigt, og fik forklaret hvor jeg skulle slukke for mit æg, når det var færdigt. Jeg kiggede mig omkring. Der var fire katte, der var ved at lappe mælk, og to andre hunde end den jeg havde mødt aftenen

før. Der var også et bur med 4 undulater i, det var med et hejseværk anbragt højt oppe under loftet (for ikke at friste kattene). Husets yngste datter, der først skulle møde senere i skolen, følte trang til at underholde mig og hentede en stor kasse ind udefra. Hun hældte kassens indhold ud på gulvet, det viste sig at være 6 killinger. Hunden var lige så begejstret for killingerne som vi, og snart glemte vi både æg og ristet brød, og kaffen kogte over. Selvfølgelig blev jeg helt til grin på grund af det med tæppet, historien blev refereret først til sønnen, der var blevet hjemme fra skole fordi han skulle lave et kyllingebur, så til svigerdatteren på 16, og en gæst, der kom for at hilse på. Nu kom hushjælpen, hun var meget tyk og helt sort og ankom i et dollargrin, der var dobbelt så stort som familiens. Jeg spiste mit hårde æg, vi ristede mere brød, lavede mere kaffe, hyggede os og snakkede. Jeg fik at vide, hvad børnene hed, hvem der var børn og hvem svigerbørn og blev præsenteret for Jane, en 3 uger gammel kylling, der var ruget ud i børnehaven under en varmelampe, og som familien her havde taget i pleje, fordi de alligevel havde så mange dyr. Den lille moderløse kylling boede i en tønde med ståltrådstag, nu skulle den altså have et sikkert bur. Den store langhårede hund havde kastet sin kærlighed på den ensomme kylling. Den tålte ikke at andre rørte ved den. Kyllingen forstod at værdsætte sin ladede ven. Når hunden lå roligt ned, satte den sig til rette på hans ryg, mellem hans forpoter eller, hvis det var sovetid, krøb i seng under hans lange øre. Det venskabsforhold forklarede jo, hvorfor den ikke for længe siden var blevet ædt af husets kattesværn.

Det lykkedes mig at finde ud af, at der var 5 børn, at begge forældre underviste, faderen på universitetet, moderen på gymnasiet, at der var 11 katte, 3 hunde, en kylling, 4 undulater foruden nogle marsvin, som jeg ikke så, og naboens 2 hunde, og så var der palmer i haven og et lille, gråt egern.

Jeg blev kun to dage i det hus. Det var en skam, for der var meget mere, jeg gerne ville vide om den familie.

Kat.

Vi har haft alle tiders *divisionsstævne* i Silkeborg

Spejdere og blåmejsler fra Midtjyske division var samlet til stævne. Dagen var bygget over eventyret om Robin Hood, og det begyndte med, at patruljerne blev sendt ud i Sherwoodskoven for at hjælpe de fredløse med mange opgaver. Blåmejslerne havde deres egne opgaver. Til slut samledes alle i Nottingham til stort bystævne, hvor der blev stegt gris på byens torv. Det var medlemmer af Sct. Georgsgildet, der stegte grisen, de var udklædt i datidens dragter og gav også opvisning i bueskydning. Bagefter var der forskellige konkurrencer for spejderne og blåmejslerne. Og så fik vi besøg af spejderchefen, — det var en stor oplevelse for alle.

★

På det øverste billede er spejderchefen kommet i den fredløses kloer. Herudfor ser I folkeliv i Nottingham.

Billedet nederst til venstre viser bytorvet i Nottingham. Og til slut: Præmieuddelingen.

5 små BAZARIDEER

be'r redaktoren om at få plads til i en fælles nordisk artikel til pigespejderbladene. Nu er det jo sådan her og vel også i vore nabolande, at bazarting helst skal laves af „ingenting“ eller i hvert tilfælde af noget, som næsten ingenting koster, så vi må lægge hovederne i blod og finde frem til noget, der koster så lidt som muligt at fremstille, men som alligevel — forhåbentlig — kan være med til at fylde den slunkne patrulje- eller tropskasse. —

★

Tomme Nes-cafe dåser — navnlig de store — kan omdannes til gode og fornuftigt udseende kagedåser. Det brune papir, der sidder på dåsen kan nemt tages af og efter det tegner man et lignende stykke på en rest tapetpapir — gerne så farvestrålende som muligt. Papiret glattes ud og rulles stramt om dåsen og fæstes med en stribe Danalim.

Hvis patruljen så ovenikøbet er så energiske, at de samtidig med forberedelserne til bazaren træner til duellighedstegnet „Bager“ og fylder dåserne med småkager eller tvebakker — ja, så er jeg sikker på, at de kagedåser nok skal vække begejstring og give godt i kassen.

★

Som nogle af jer sikkert har prøvet kan man lave de nydeligste halskæder af sol-sikkefrø, bønner, ærter m. v. ved dels at lægge frøene i vand, så de bliver bløde og nemt kan trækkes på en snor, dels ved at bore små huller i f. eks. svedskestenene og trække dem på nylonsnor. Men I har prøvet at lave halskæder af papir? Kulørte forsider af illustrerede blade er velegnede, men også andet papir kan bruges — jeg har f. eks. lavet en nydelig halskæde af det papir med brune kaffebønner, som man ofte får hos købmanden. — En skabelon som tegningen (2 cm bred forneden, 23 cm høj) tegnes på pap eller karton og klippes ud, og efter den tegner man på det kulørte papirs bagside. Strimlerne klippes pænt og korrekt ud og hver strimmel rulles over en tynd strikkepind, idet man begynder at rulle ved den brede ende og slutter ved spidsen. Spidsen „gøres fast“ med en lille klat Danalim — og den første „Perle“ er færdig til at blive lakeret med tynd, gennemsligtig lak, derved bliver de hårde. Når perlerne er helt tørre trækkes de på en stærk snor. Halskæderne kan gøres lange eller korte, være enkelte, to- eller treradede — alt efter smag og mode . .

★

Moskranse og hjerter er slet ikke så svære at binde som de ser ud til. I skal bare i forvejen samle naturting, som kan bruges, og det er der god lejlighed til her i efterårstiden: agern, bog, små kogler, frugter af el og lærk, afløbstrede tidsler, morsomme frøkapsler, evighedsblomster og meget mere, gå bare på jagt i skoven og der er mange muligheder for at få en posefuld med hjem, som kan anvendes. Som navnet siger skal vi naturligvis også bruge mos og det findes på fugtige steder i skoven. på store sten og på gærder. Mosset holder sig bedre, når man stænker det med vand og lægger det i en plasticpose til det skal bruges. En moskrans laves på den måde, at man tager en lille tot mos og snor lidt stærkt sytråd om, atter en lille tot som bindes på, så lidt til pynt f. eks. et agern med en lille stilk, så igen lidt mos o. s. v. Sytråden strammes godt til for hver gang så den ikke ses. De småting man „pynter“ moskransen med, og som ikke har nogen stilk, sætter man på tynd ståltråd. Hvis I vil prøve at binde et moshjerte laver man først et hjerte af kraftigt ståltråd og udenom denne form bindes mos og pynt på efterhånden som arbejdet skrider frem. Både kranse og hjerter ser meget nydelige ud på en lys væg eller i vinduet.

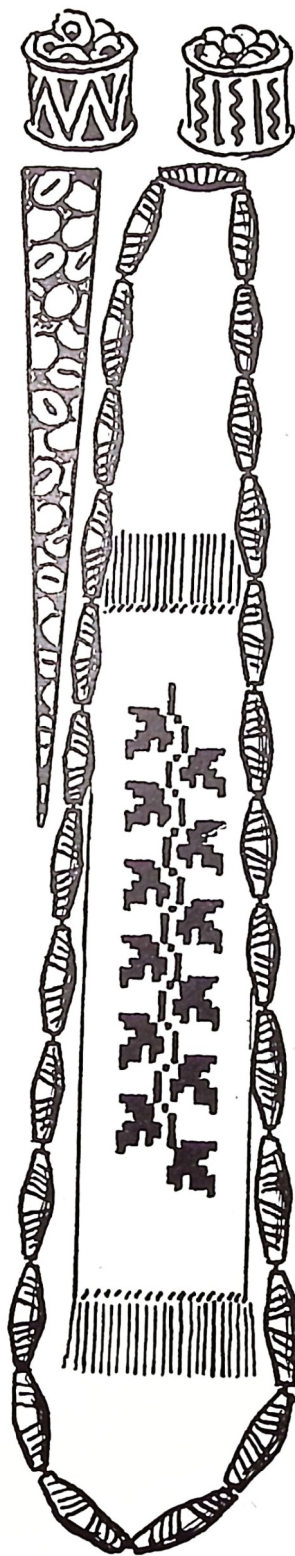
★

Af stofrester (helst hørklæret, etamine eller lign. stof, hvor trådene nemt kan tælles) kan man lave de nydeligste bogmærker, vel at mærke, hvis man også har noget rester amagergarn og sans for farvesammensætning. — Et lille korsstingsmotiv er ikke så svært at finde frem til, det skal ikke fylde for meget, for det færdige bogmærke skal ikke være stort mere end 4 x 16 cm — altså skal vi bruge et stykke ca. 8 x 16 cm. Midt på den ene halvdel af stoffet sys korsstingsmotivet og ca. 2 cm inde fra stoffets ender trækkes en tråd ud og langs denne sys hulsom eller kastes, så man med god samvittighed kan frynse de 2 cm ud. Bogmærker kastes sammen i den ene side, idet trevlen naturligvis bukket ind.

★

Hvad vi skal kalde dét, vi nu skal lave, ved jeg ikke rigtig, men lad os kalde den for en „Dingleklov“. Prøv at se nærmere på tegningen og du vil opdage, at dukken består af lutter små lapper, der er rynket sammen og trukket på en snor. Kroppen er lavet af runde tojstykker ca. 12 cm i diameter, og hals, arme og ben af noget mindre lapper, ca. 8 cm i diameter. En sytråd trækkes rundt i kanten af hver af de udklippede lapper, rynkes sammen og trækkes på stærk sytråd: en 12 stykker af de mindste danner højre ben, ca. 18 af de store danner krop, et par af de små halsen, og for at gøre dukken mere stabil stikker man tråden ned gennem kroppen endnu engang og slutter med at lave venstre ben (som højre). Så sys armene på på lignende måde og de består af 6 små lapper. Hovedet er lavet af lyst strompeskaft med vat i og syede øjne og mund, huen laves ligeledes af en rest toj og som et særligt raffinement sys en lille bjælde i spidsen af huen og for enden af arme og ben — og „Dingleklovnen“ klinger og dingler nok så lysteligt såsnart man tager fat i den. God fornøjelse med forberedelserne til bazaren.

Bo.

SPORT

ATLETIK

De fleste unge dyrker vist en eller anden form for idræt. Hvilken de vælger er måske ofte tilfældigt — i højere grad afhængigt af kammeratflokkene, og hvilke idrætsklubber der ligger i nærheden, end af om de har evner for den eller den specielle idrætsgren.

Vælger man at dyrke atletik, vil man måske i begyndelsen blive overvældet af de mange forskellige øvelser, der findes, og af de mange enkeltheder, der præger denne idrætsgren.

Skal man give en populær forklaring på, hvad atletik er, kan man sige, at det er en idrætsgren, hvori man konkurrerer om, hvem der kan løbe hurtigst, springe længst eller højest og kaste længst med forskellige redskaber: diskos, slyngbold, spyd, kricketbold og kugle.

Imidlertid behøver man ikke at springe over, hvor gærdet er højest — ved f. eks. at starte med at kaste diskoskast, som er en ret svær øvelse.

Alle har på et eller andet tidspunkt prøvet at løbe omkap, og nu kan man pludselig løbe omkap — ikke alene med de andre, men også med stopuret. Man vil hurtigt opdage, at i et 60 m løb er det ikke altid den, der kan løbe hurtigst, der vinder, men ofte den, der starter hurtigst. Altså må man lære at starte hurtigt, og pludselig vinder man over stopuret — d. v. s. man løber hurtigere end man tidligere har gjort. Og nu er hvert eneste løb spændende, fordi man stadig kan få kontrolleret, om man er blevet hurtigere — og hvor *har* man dog megen glæde og gavn af at være hurtig.

Eller prøver man at springe længdespring, opdager man hurtigt, at ikke alene selve springet, men

i høj grad også tilløbet har betydning. Afsætsfoden, der skal ramme afsætsplanken, skal helst ramme præcist hver gang, og derfor er det nødvendigt at starte tilløbet et bestemt sted på banen. Under træningen prøver man at finde dette sted, og pludselig har man det, og nu passer tilløbet, og springene bliver bedre — man overtræder heller ikke mere, og man lærer at få løftet benene godt op — og frem — man sidder ligefrem i „langsiddende“ stilling i luften; det ser vældig flot ud. Man øver sig i at dale blødt ned i springgraven — evt. falde lidt forover, for springets længde regnes fra afsætsplankens kant til det nærmeste mærke, som ens person afsætter i sandet — enten det nu er halen eller hælene!

I højdespring har vi flere former — I) det gymnastiske højdespring, som I kender fra gymnastiksalen med tilløb vinkelret på snoren og nedspring på begge fødder — det har ikke meget med atletik at gøre — herude på idrætspladsen øver vi idræts-højdespringet — skråspringet med tilløb skråt ind på overliggeren og med nedspring som regel på modsat fod af den, der sætter af. Benene sakser i luften over bambusstangen — armene svinges frem for at løfte kroppen et par cm højere.

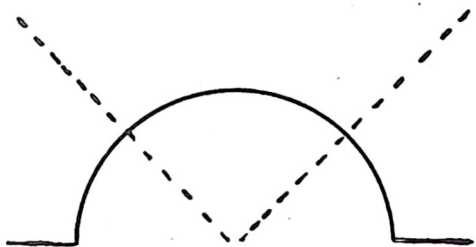
Alle disse enkeltheder kan lyde indviklede og uoverkommelige. Men netop i dette ligger atletikkens charme. Man udvælger sig de øvelser, man har lettest ved eller synes bedst om, og så går man under træningen og pusler med enkeltheder som startøvelser, tilløb til længdespring o. s. v. Man går med sit kasteredskab, f. eks. slyngbolden, som de fleste piger kan lide, og kaster mange gange og mange aftener, og pludselig kan man mærke, at nu går det. Slyngbolden er et dejligt redskab, man kan

blive helt ør af begejstring ved at få den til at suse ud i verdensrummet. En slyngbold er lidt mindre end en håndbold — den er tung og massiv (vejer 0,7 kg), og til den er fæstet en 29–31 cm lang læderstrop. Denne hviler i højre hånd, og man sætter bolden i sving enten i bløde sving fremad-bagud eller store rundsving — pludselig foretager man en hurtig omkringing til venstre i 3 hop — samme tempo som tilløb i et højdespring 1 — 2-3, alt mens bold og arm svinger i en stor cirkel og så — netop i rette sekund — slippes bolden for at suse opad og udad mod 30 m mærket!

Man skal kaste inden for en kastegrænse, der ser således ud:

Det er en halvcirkel, diameter 2,50 m, udført i metal, træ eller reb solidt fastgjort til jorden. Diameterens forlængelse opridses på begge sider af ringen vinkelret på kasteretningen.

Tilløbets længde er ubegrænset, men 3 skridt er almindeligt, og bolden må svinges, som man vil. I kastet må halvcirklen ikke overtrædes, og man skal med „genvunden balance“ gå bag ud af denne, efter at bolden har nået jorden. Kastet er kun gyldigt, hvis bolden falder inden for en vinkel på 90°, hvis vinkelspids ligger i ringens centrum og som halveres af kasteretningen. Kastelængden måles fra det sted, bolden rører jorden til nærmeste punkt på halvcirklen. Der skal lidt øvelse til at få arme og ben til at blive afhængige af hinanden, men pludselig finder man rytmen: nu kan man få benene til at følge med i kasterotationen, og nu slipper man redskabet på det rigtige tidspunkt. Selv om I ikke har en rigtig slyngbold, kan I få megen glæde af dette kast med en gammel håndbold med en rem bundet i. Prøv!

Dyrker man atletik, må man væbne sig med en vis tålmodighed, men så vil man til gengæld også blive belønnet i form af bedre resultater. I atletik tæller $\frac{1}{10}$ sek. og en enkelt centimeter, og netop derfor er det enkelthederne, der betyder noget. Man kan simpelthen nøje kontrollere hver lille forbedring.

Inden for denne idrætsgren er det som oftest den enkeltes indsats, der tæller, og ikke en holdindsats.

Alligevel er der holdfølelse og klubsammenhold, som yderligere styrkes ved holdkampe og stafetløb. Stafetløb er et helt kapitel for sig, og man ser ofte piger løbe hurtigere end normalt, så snart de har „stafetpinden“ i hånden. Fornemmelsen af, at man sammen skal hente sejren hjem til klubben eller holdet, betyder uhyre meget, og netop på et stafethold på 4–5 piger finder man et sjældent sammenhold og kammeratskab.

Atletikken i Danmark har for tiden lidt vanskelige kår, og i dagspressen er fremført mange grunde hertil. Disse skal jeg imidlertid ikke komme ind på, kun fremføre at slet så sort, som det vil gøres til, er det ikke. Netop i ungdomsgrupperne er der en vældig vækst og interesse, og når man ved ungdomsstævnerne for piger i København kan mønstre 250–300 piger fra 12–16 år, kan det ikke være helt galt med interessen for atletik.

Begynder man med de øvelser, man kender lidt til — løb og højdespring —, vil interessen for de lidt sværere øvelser hurtigt komme, og med vejledning og træning vil man snart kunne forbedre sine resultater. En spore hertil kan også være at tage idrætsmærket, og selv om man ikke har lyst til at deltage i konkurrencer og stævner, vil man også kunne få glæde af blot at løbe rundt og „lege“ med redskaberne og hygge sig blandt kammerater på idrætsbanen.

Her har I kravene til idrætsmærket — de er af en sådan sværhedsgrad, at jeg vil anslå, at ca. halvdelen af en almindelig skoleklasse kan tage bronze, og sølv — ca. 1 trediedel guld og ca. 1 femtedel emaillemærkerne — i det naturlige aldersforhold.

Skoleidrætsmærket for piger

	60 m løb	Længdesp. u. tilløb	Længdesp. m. tilløb	Højdespring	Kast, lille bold	Kast, håndbold	Kast, slyngbold	Stikning efter skive
	sek.	m	m	m	m	m	m	
Bronze ...	10,6	1,75	3,20	1,00	23			6 af 10
Sølv	10,3	1,90	3,35	1,05	28			7 af 10
Guld	9,9	2,00	3,50	1,10	33	18	23	
Sølv m.								
emaille ...	9,6		3,75	1,15	36	20	26	
Guld m.								
emaille ...	9,3		3,90	1,20		22	28	

Til sammenligning får I Danmarksrekorderne 1958 for kvinder:

længdespring ..... 5,28 m
 højdespring ..... 1,55 m
 slyngbold ..... 49,55 m

Inger

HVEM KAN SKRIVE EN GOD OG SANDFÆRDIG dyrehistorie..?

Vi sad en sen aften rundt om bordet med manuskripterne på og faldt i snak om dyrehistorier, mens vi skulle finde ud af at sætte et blad sammen. „Vi mangler nogle dyrehistorier i bladet,“ sagde Trille. „Det skal være om katte,“ sagde Ruth. „Nej, om elefanter, blå elefanter,“ sagde Annesofie og så drømmende ud. „Jeg kan så godt lide duer,“ sagde Trille, „de er så kloge!“ Og så blev vi enige om, at dyrehistorierne skulle I skrive. I skulle fortælle noget, I har oplevet med dyr, jeres undulater, katte, hunde, heste, okapier, og hvad I nu har. Historierne må ikke være for lange, og der må gerne være tegninger eller fotos til, men det gør ikke noget. Hver offentliggjort historie honoreres med et gavekort på 10 kroner til Depotet! Altså bare mase på! Historierne sendes til: frk. Ruth Estrup, Strandvejen 148, Hellerup.

Red.

Campingkat og „skibshund“

Det er ganske mærkeligt med Snorre, vor gode, sorte kat — den kan ligesom lugte, når vi skal ud at rejse. Egentlig kan den ikke fordrage at rejse. Derfor gemmer den sig altid så langt ind under sengen, den kan komme, når den ser, at vi kommer med den blå vadsæk, som den plejer at rejse på landet i hver sommer. Sådan var det også i år, men efter det sædvanlige mas var den da anbragt i vadsækken og sammen med blomsterbaljen, kufferter, rygsække og sengeklæder og hundrede andre småting i den bus, som skulle føre os ud til den usle plet på jorden, der for os er et stykke af selve Paradisets Have, fordi det nu er vores!

I år skulle vi ligge i telt, og som alle ved, var sommeren i år den bedste af alle somre at ligge i telt i.

Og tro det eller ej, også Snorre fandt sig til rette med teltlivets glæder. Vi boede på en lille ø og måtte ro frem og tilbage, hver gang vi skulle i kontakt med den øvrige verden.

Hver dag tøffede motorbåde forbi, og en dag hørte vi en motormand råbe til sin kone: Nej se, de har en campingkat!

Der var kun een ting, campingkatten ikke kunne fordrage, og det var at være efterladt alene på øen.

Så var det en dag, vi var roet af sted uden campingkatten, for den havde netop begivet sig ud på en ekspedition for at skaffe sig lidt variation i kosten. Vi var kommet et stykke ud, da vi ser katten i fuld firspring ned over stenene. Vi roede hurtigt videre, for vi havde travlt, som mennesker har for vane — selv i Paradiset.

Men Snorre ville med. Den stak først den ene pote ud i vandet og gøs af væmmelse. Vand er jo nu engang ikke det bedste, en kat ved! Så prøvede den igen. Den så lige

fortvivlet ud. Vi hvilede på årerne, spændte på, hvordan dette skulle ende.

Og så fik vi da noget at se!

Den sorte campingkat kastede sig i et vældigt „tiger-spring“ ud over tangen og svømmede i et for en campingkat forrygende tempo lige mod båden — med hovedet højt løftet — og halen over vandet som en sejrsmarkering.

Den blev løftet om bord i båden som en helt! En romersk sejrherre kunne ikke være blevet mere tiljublest, og Snorre forstod til fulde at sætte pris på hyldesten. Den satte sig på sin vante plads foran i båden som en slags skibshund. Den sad dér og spandt og slikkede sig tør. Af og til så den hen på os med et sejrsglimt i sine gule øjne. Den tænkte måske med Samuel Johnson: „Mig bliver I ikke færdige med!“

Bamse

Fra vor afkrog

Når man kører fra Silkeborg mod nordøst, kommer man, efter at have passeret landsbyen Knudstrup, ud på en bivej, der kaldes Urvejen. Den går tværs gennem nogle af de sidste rester af de gamle hedeegne.

Her er der mange kilometer mellem de enkelte gårde, og de opdyrkede jorder er sandede — i måneskin kunne man tro, at der lå sne.

Denne urvej ender i byerne Karup og Kølvrå. Kølvrå er en ganske ny by, den er bygget til beboelse for flyvestationens personale, og her bor mange mennesker — her er også mange spejdere.

Forleden dumpede jeg ned til et patruljemøde i et dejligt kælderlokale i skolen. Og jeg håber ikke, I har noget imod, at jeg fortæller om, hvad I foretog jer — det var nemlig en meget tiltalende ceremoni, som der måske er andre, der kunne tænke sig at indføre.

Der var mørkt i lokalet, rundt om bordet sad alle spejderne, og bordet var pyntet med gran og lyng (hedens blomster), der var også mange levende lys.

Med få minutters mellemrum drøede en jetjager ned over skolen for landing — jeg dukkede uvilkårligt hovedet — men det så ikke ud til at genere pigerne.

Og hvad var det så, de foretog sig?

De tog afsked med en spejder, der ikke havde lyst til at være med mere.

Det var helt i sin orden, at hun ikke var interesseret mere, det kunne hun vel ikke gøre for, og hun skulle have et godt minde med om sin patrulje og sin spejdertid!

Var det ikke en god tradition?

Er der ikke alt for mange, der ligesom lusker ud ad bagdøren som „vrede unge mennesker“, — måske fordi vi forsømte at få dem med i fællesskabet?

Maq.

Hedvig Frederiksen fra Hundested har givet tegning til jubilæumsårets mærkat og „vævat“ (det sidste er et ord, bladet har lavet, det er sådan et vævet mærke, som alle spejdere bærer på tørklædet i jubilæumsåret). Emnet er det lille, som vokser sig stort.

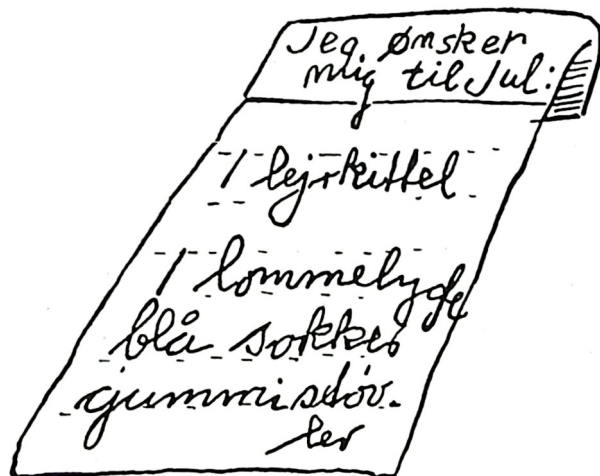
Lady Baden-Powell er inviteret til jubilæumslejrene. Men derfor er det jo ikke sikkert, ladyen kan komme. Vi håber det.

Korpset starter året med et stort lodseddelsalg til fordel for troppenes og korpsets arbejde. Det hører vi mere om naturligvis. Det er meget længe siden, vi sidst har solgt lodsedler for os selv, så vi kan godt være det bekendt, og vi må alle hjælpes ad, store og små, gamle, unge og midt imellem.

Det må høre ind under JUBI-Nyt, at de gule drenge har 50-års jubilæum den 19. november i år, og at KFUM har det sammen med os i oktober 1960.

Skal din penneveninde med i jubilæumslejren 1960?

Nej — siger du til dig selv — det er alt for tidligt at tænke på det endnu. Ja, er det nu også det? Har du egentlig tænkt på, hvad en sådan rejse vil koste.

Bor din penneveninde i Stockholm, koster billetten ca. 180 kr.

Bor hun i Oslo, koster den ca.

195 kr., og kommer hun fra Amsterdam, bliver billetprisen ca.

170 kr. Hertil kommer lejrkontingentet på 55 kr. Hvor hurtigt ville du selv kunne spare disse penge sammen? Ja, du kan jo nok se, det kan ikke gøres på 2 måneder.

Jeg har sammen med mine spejderkammerater været på en dejlig lejr oppe ved Mariager, og da vi kom hjem, digtede jeg denne sang om, hvordan en dag i lejren går. Den går på melodien: „En pigespejder har det svært“, det er nr. 213 i sangbogen. Jeg håber, De kan bruge den i Spejderbladet.

I en lejr vi nu drage vil,
men godt humør det skal der til.
Vi rejser teltet en-to-tre,
og flot det står, vil I nu se.

Så må vi dække morgenbord,
som om vi gjorde det for mor,
så havregrøden tvinges ned,
den har en lille smag af „sved“.

Derefter skal vi vaske op,
å nej, der røg jo Baloo's kop.
Når alt er færdigt og på plads,
så føler vi os først tilpas.

Der kan nu lige blive tid
t'et lille hvil fra al vor flid,
vi kravler i vor badedragt,
og snart vor appetit er vakt.

Til middag skal vi have sild,
vi steger dem ved bålet's ild,
med fingrene vi spiser den,
men pyt, vi vasker os igen.

Så teltene de luftes lidt,
og hvis vejret det er rigtig hedt,
så ta'r vi os en middagslur
og snorker i forskellig dur.

Til stranden går vi alle mand,
vi leger i det hvide sand,
vi bader sammen i en flok,
og saftvand det får vi nok.

Men snart er tiden gå't for os,
og så skal vi med ilden slås,
for aftensmaden den er klar,
og tro mig blot, det er den snar'.

En masse „madder“ smører vi,
for lejrmat det kan vi li',
men selv om meget bliver smurt,
så varer det kun alt for kort.

Ved lejrålet sidder vi,
til klokken den er blevet ni,
Så kravler vi i posen ned,
og snart så er der lejrfred.

Vi har også været på Sct. Georgsløb lørdag og søndag for første gang, og vi vandt sølvkøksen for pigerne.

Sidste søndag var vi på Robin Hood-løb i Silkeborgskovene, og dér hilste vi på Ellen Arkil.

Jeg er meget glad for Spejderbladet, men vil De ikke være så venlig at sætte nogle komedier i januar nummeret,

Efter en enestående skøn sommer, for de flestes vedkommende sikkert fyldt af de dejligste oplevelser, er I nu atter gået i gang med skolen og det regelmæssige spejderarbejde og har travlt hver med sit. Det er nu også rart, for vi mennesker er jo heldigvis sådan indrettede, at vi befinder os bedst, når vi har noget at bestille. B.-P.s råd „Driv gerne, men driv det til noget“ passer os i grunden så godt; det er vel de færreste af os, der, selv om vi kunne tillade os det, har brugt ferien til bare at ligge og dase i solen. Vi vil gerne have noget at pusle med, og nu, hvor de hyggelige efterårs- og vinteraftner kommer, når man

HUSFLID

tænder lampen og luner lidt i stuerne, begynder man at lægge planer for vinterens hobbyprogram. Måske er det de private julegaver, det gælder, måske julegoodturnen eller en bazar, hvad ved jeg? — jo, én ting, at der ikke er det, en finger-nem spejder ikke kan lave, og ingen af os er vel blevet begavet med så mange tommelfingre, at vi ikke med lidt velvillig hjælp og vejledning fra mere trænede kammerater kan præstere noget.

Kig på husflidsmærket i duelighedstegnspejcen!

så vi har noget at optræde med til spejderfesten, for det kniber med ideerne.

Jeg håber, at Spejderbladet vil blive ved med at udkomme mange år endnu.

Hilsen fra *Kirsten Wive (Kaa)*, Akela, 1. Kjellerup trop.

Svar: jeg kan ikke love dig komedier i januarbladet, for vi har aldrig noget januarblad. Vi skrev om optrin i septemberbladet. Prøv om du ikke kan finde noget på jeres bibliotek — bibliotekarer er de flinke folk, jeg ved! *Red.*

Fra 5 vrede Lygter i vistnok Haslev har jeg fået et anonymt brev, og anonyme breve kan vi ikke optage i et blad som dette. Men jeg kan trøste Lygterne med, at bladet får ny redaktør snart.

Den Gamle

Tegneren Thora Trilles tegneserie: TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Hun sagde sporleg, men det er mig en gåde,

hvor sporet er i skoven her, den våde.

I stedet hænger her en masse uldne tråde,

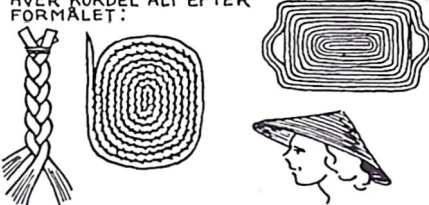
de skal vel bruges på en fornuftig måde.

Hvilke muligheder rummer det ikke? For at er- hverve det, skal I have fremstillet 2 større og 4 mindre arbejder fra de forskellige husflidsgrupper eller 3 større arbejder fra én gruppe. Nogle vil nok straks tænke, at det er lettere at holde sig til den ene gruppe, — det er det måske også. Men ser I, der er i og for sig ingen kunst i f. eks. at flette et servietbånd i bast, en bordskåner i ped- digrør, at lave et saksestui i skind og at brodere en lille hageserviet — gå bare ikke hen og lav de samme ting hele gruppen, for det er alt- for uopfindsomt, men det er typiske mindre arbejder — og for at flette en større peddigrørskurv af enkleste type og sy en lidt større dug behøver man heller ikke at være kunstner. Laver I imidlertid tingene pænt og akkurat, — ellers har de ingen værdi, — og sætter jer ind i, hvilke materialer og redskaber der skal bruges, helst anskaffer dem selv, så at I véd, hvilken slags for- retninger der handler med netop de ting, og hvordan priserne ligger, ja, så har I faktisk opfyldt kravene til mærket. Og hvad meget mere er, I har uden tvivl fået lyst til at lave flere ting og sværere ting, for det der med „større“ betyder ikke større af omfang, men mere krævende. Det er sjovt at „lugte“ til mange husflids- grupper, og man har jo hverken lyst, tid eller råd til at lave ensartede, store og indviklede gaver til hele familien. Nej, lidt for en- hver smag! Men det at kunne lave bare ét slags ar- bejde rigtigt fint, at have

DETTE ER KUN NOGLE IDEER TIL

VIL DU IGANG MED BAST-ARBEJDE, MÅ DU FØRST LAVE EN PLATTING AF BASTEN MED 3-10 TAVER I HVER KØRDEL ALT EFTER FORMÅLET:

EFTERHÅNDEN SOM DE ENKELTE VINDINGER LÆGGES, SYES DE SAMMEN SÅ USYNLIGT SOM MULIGT SAMTIDIGT MED, AT FORMEN LÆGGES.

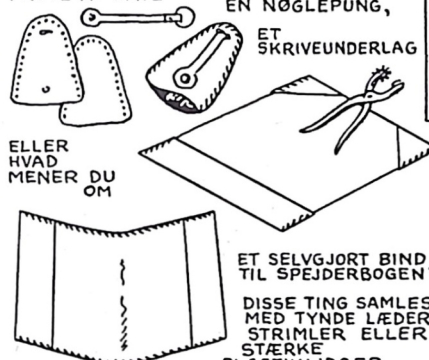
KU' DU TÆNKE DIG AT GÅ IGANG MED PORCELAINSMALING? — O.K. DET ER FAKTISK MEGET NEMMERE END DU TROR!

EN GLASLØBER, TO SÆRLIGE PENSLE, 5-6 AF DE VIGTIGSTE FÆRVER OG LIDT TERPENTIN ER NOK TIL EN BEGYNDELSE.

KAN DU MÅLE MED VANDFÆRVE, SÅ KAN DU OGSÅ MÅLE PORCELAIN, — ALTSÅ MED LIDT ØVELSE,

OG DET, MAN SKAL VIDE, KAN MAN HURTIGT LÆSE SIG TIL.

DU HAR VEL PRØVET AT LAVE NOGLE TING I SKINDARBEJDER, ELLERS SKULLE DU PRØVE AT LAVE EN NØGLEPUNG, ET SKRIVEUNDERLAG

ELLER HVAD MENER DU OM

ET SELVGJORT BIND TIL SPEJDERBOGEN?

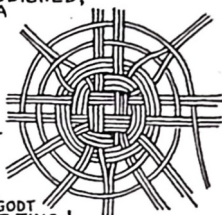
DISSE TING SAMLES MED TYNDE LÆDERSTRIMLER ELLER STÆRKE PLASTIKLIDSER.

HUSFLID

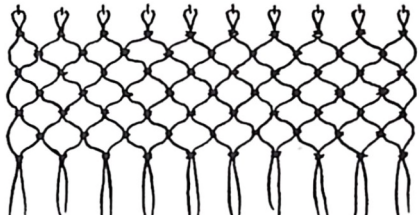
DEN NØJERE UDFORMNING MÅ DU SELV TAGE DIG AF!

VIDJE-ELLER PETTIGRØRSARBEJDER KRÆVER MÅSKE LIDT TÅLMODIGHED, MEN BORTSET FRA DET, SÅ ER DET ET FELT, HVOR ENHVER KAN OPNÅ ET FINT RESULTAT.

HER ER BEGYNDELSEN TIL EN PETTIGRØRS-FLETNING, MEN BLIV IKKE STÅENDE VED BORDSKÅNEREN, NÅR DU LIGESÅ GODT KAN LAVE STØRRE TING!

DU KAN AF FORSKELLIGE GARNER LAVE NOGLE FLOTTE ARBEJDER, F.E.KS. BÆLTER OG TÆPPER VED SIMPEL KNYTNING; FØRSØG FØRST MED ET RET ENKELT ARBEJDE:

HER HAR DU PRINCIPPET I ET BOLDNET.

HAR DU ET EXLIBRIS? — IKKE! JAMEN DET KAN DU DA SAGTELS LAVE I LINOLEUMS-SNIT!

DU KAN GODT TIL SÅDANT ET ARBEJDE KLARE DIG MED EN TIF-PEN NR. V4.

MEN MÅSKE KAN DU BEDRE LIDE AT MODELLERE!

OG DET SKAL JEG FULDUD RESPEKTERE!

prøvet sig frem trin for trin for efterhånden at se virkeligt førsteklases, fornemme resultater af sine egne hænders værk, dét givet nu en egen tilfredsstillelse. Ganske afgjort er der en eller et par husflidsgrupper, der ligger bedre til for os end andre. Find frem til den

eller dem! Der er så mange, mange muligheder.

Som I ser i dueligheds-tegnspjecen, findes der en hel del vejledende litteratur; det er bare at tage fat, for I skal alligevel gøre jeres egne erfaringer, og med spejderes opfindsomhed vil I finde frem til

mange nye og gode ideer både i retning af modeller og arbejdsmetoder, ja, helt nye arter af husflidsarbejde. Behold dem ikke for jer selv; men lad os andre få del i dem. Vi trænger alle til fornyelse.

Tak på forhånd og god arbejdslyst!

Mummy

Klædt rigtigt på til vintervejret!

Skibenklæder

marineblå, uldent klæde
str. 34-44, 46,00-48,00
helulden gabardine
str. 40-44 77,00
Ved bestilling opgiv talje
og længde.

Anorak

vindtæt, marineblå poplin,
dobbl. hætte og bærestyk-
ke, stor lomme med lyn-
lås, strikrib ved ærmerne,

str. 32-34	38,00
str. 36-38-40	39,50
str. 42-44	42,00
str. 46	43,50

Vindjakke

i vindtæt, marineblå poplin, med lynlås og ind-
vendig snøre,

str. 36-38-40	35,00
str. 42-44	36,00
str. 46	37,00

Ski- og vandrestøvler, Alsboe

str. 32-33	52,00
str. 34-36	58,00
str. 37-39	64,50
str. 40	69,50

Skisokker

svære, uldne, m. ny-
lonforstærkning, blå,
nr. 8-9-10, 7,30

Lange overtræksbenklæder

marineblå, uld og tråd	
str. 10-14 år	13,75-15,00
str. 40-44	17,25
ren uld m. 10 % nylon	
str. 10-16 år	18,00-20,75
str. 40-44	23,75-26,25

Skole-, sports- og spejderfrakke

Marineblå imprægneret ga-
bardine, stærk og god kvali-
tet, med pænt foer.

80 cm	140,00
85 cm	145,00
90 cm	150,00
95 cm	155,00
100 cm	161,00
105 cm	167,00
110 cm	173,00
str. 40-46	182,00

Restpartier frakkefoer i ted-
dybear og ternet uldent stof
udsælges meget billigt.

Jumper

marineblå, helul-
den, m. V-formet
halsudskæring

str. 10-12 år	
26,50-28,50	
str. 14-16 år	
30,75-32,75	
str. 42-46	
32,75-35,75	

Patentstrikket trøje

marineblå med lynlås og lille krave

str. 34-36	57,50
str. 38-46	61,50
str. 48	65,00

Vi har nu postkort med spejderchefen ..... pr. stk. 0,15

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1959 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30.10.1959.